Sol·licitud d'adaptació de les instal·lacions del mirador de Torre Baró (Nou Barris) per a persones amb cadira de rodes

Pujar al castell i al mirador de Torre Baró amb transport públic és possible. Gràcies a la línia d'autobús 82, que té parada al costat i que es troba adaptat, les persones amb cadires de rodes poden pujar a aquest mirador. Ara bé, és possible fer el passeig amb cadira al voltant de les instal·lacions?

Doncs bé, per tal de comprovar-ho, vam anar amb una cadira de rodes manual i vam trobar, per una banda alguns obstacles que impedeixen el pas, i per l'altra, obstacles que, si bé sembla que van ser una intenció d'adaptació en el passat, es troben amb una manca de manteniment que fa que s'hagin transformat en noves barreres arquitectòniques.
A continuació, farem una exposició d'aquestes barreres pas per pas.

Comencem la ruta des de la parada de l'autobús 82. Un cop allà, vam trobar el primer obstacle a les instal·lacions, ja que no es pot accedir a la vorera per baixar a fer la visita al mirador, ni al castell.

Tal com s'observa a la fotografia, hi ha uns graons que no permeten la pujada d'una cadira de rodes. La qual cosa, fa que les persones que es traslladen amb aquest suport hagin de baixar per la carretera, amb el perill que això suposa, pel mateix vianant i pels cotxes que hi circulen.

Així i tot, vam pujar la cadira a pols i vam continuar la ruta cap al mirador. Amb la intenció d'identificar els possibles obstacles que s'hi trobaria una persona amb cadira de rodes si poguessi accedir a aquesta vorera.

La primera observació va ser que hi ha arbres que redueixen l'espai del pas, i que es converteixen en un perill pels vianants en cadires de rodes. Però també pels que van a peu, ja que poden caure amb el desnivell.

Cal destacar que vam apreciar, i es pot veure també a la fotografia, que aquests obstacles són mínims. Ja que la majoria d'arbres han estat coberts per una espècie "d'esponja groga" que fa que quedin al mateix nivell del terra, evitant així els perillosos graons, i aprofitant molt més l'espai de pas de la vorera.

Però, encara que amb aquest sistema s'aprofiti molt més l'espai de pas, hi ha trams on trobem obstacles que dificulten la marxa d'una cadira.

A més, hi ha alguns espais on s'han tallat els arbres i encara queda el relleu del tronc a terra, amb el perill de què trepitgi la cadira en passar, o qualsevol altre vianant que es desplaci a peu.

Ara, ens agradaria obrir un parèntesi per a compartir una reflexió sobre la presència d'arbres a la vorera. Ja que, tenint en compte que aquest espai es troba al mig del parc natural de Collserola, ens plantegem si realment és necessari omplir la vorera d'arbres amb un sòl artificial d'esponja groga. Que si bé és un sistema molt pràctic per la circulació de persones, ens fa dubtar si aquest material permet als arbres viure i créixer sense dificultat.

Potser, es podria considerar la trasplantació d'aquests arbres a altres zones de la ciutat menys verdes, i on la seva presència no comporti cap barrera de desplaçament per a cap persona. Però això és una apreciació de caràcter personal, ja que no coneixem les necessitats reals de l'existència dels arbres en aquest espai. Tot i així, us convidem a considerar aquesta reflexió. I ara tanquem aquest parèntesi i continuem amb la nostra demanda.

Un cop arriben a l'espai del mirador trobem una altra barrera per accedir a la part superior.

I és que observem un petit graó que impedeix que la persona amb cadira de rodes pugui avançar sense dificultats.

Per altra banda, si la persona vol accedir a la part inferior del mirador, també hi ha impediment.

Ja que, tot i que trobem al final de la carretera una part més accessible, apareix també amb un petit graó.

Bé, fins aquí la baixada cap al mirador, i el mirador pròpiament dit. Ara ja és l'hora de pujar al castell, i un cop més trobem barreres. Perquè, si bé és cert que la rampa ens fa pensar a primera vista que hi ha accessibilitat, veurem a continuació que no és del tot com sembla.

Observem petites franges de formigó cada certs metres que, a causa del pas de les persones, s'han anat desenterrant i fan un relleu que dificulta l'accés amb la cadira.

I ara si!, un cop superat aquest últim obstacle arribem al castell. L'accés del qual ha sigut adaptat acuradament amb rampes de formigó i d'altres metàl·liques. I tot i que no és possible pujar a la part de dalt del castell, ens consta que ofereixen les xerrades al hall per a persones amb mobilitat reduïda que no poden pujar les escales. La qual cosa és d'agrair.

I qui sap, potser en un futur, fins i tot la part de dins del castell podria ser adaptada amb un ascensor. I d'aquesta manera, es posaria la guinda a un espai cultural perquè qualsevol persona pugui gaudir de la totalitat de les instal·lacions.

Per concloure, i des de la nostra percepció, tret aquesta última menció sobre l'ascensor, la resta són petites barreres que creiem podrien ser adaptades sense una modificació molt dràstica de l'estètica de l'entorn. Per la qual cosa, esperem que tingueu en compte aquestes observacions.

Rebeu una salutació i moltes gràcies per la vostra atenció.

Barcelona, 4 de març de 2021